

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2017. január 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 14.Bf.589/2015/11. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A vádlottat a Dabasi Járásbíróság a 2015. március 18. napján kihirdetett 15.B.727/2013/34.s zámú ítéletével társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete (1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont) és testi sértés büntettének kísérlete (1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés) miatt, mint különös visszaesőt, halmazati büntetésül 1 év 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közúti járművezetéstől eltiltásra, valamint 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Ugyanakkor a Tatabányai Városi Bíróság 14.Fk.747/2008/44. számú, illetve a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 1.Fkf.511/2010/12. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónap fk. fogházbüntetéssel kapcsolatban engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.

A Dabasi Járásbíróság továbbmenően rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, illetve kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2016. június 3. napján kihirdetett 14.Bf.589/2015/11. számú ítéletével a Dabasi Járásbíróság ítéletét a bűnösséget megállapító, a büntetést kiszabó és a bűnjelekre vonatkozó részében részben megváltoztatta, és a vádlottat az ellene társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete (1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont) miatt emelt vád alól felmentette. Ugyanakkor a lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés kísérlete (Szabs. tv. 177. § (1) bekezdés a) pont) miatt indult eljárást megszüntette.

A Budapest Környéki Törvényszék a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 10 hónapra enyhítette, megállapítva, hogy a vádlott a cselekményt visszaesőként követte el. A halmazati büntetésre utalást mellőzte, korrigálta az eljárás során lefoglalt bűnjelekre vonatkozó rendelkezést, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést enyhítésért.

A vádlott védője a fellebbezését utóbb írásban is kiegészítette, azt módosított tartalommal, a vádlott felmentése végett tartotta fenn.

Az írásban előterjesztett fellebbezése döntő részében megegyezett a Budapest Környéki Törvényszéken lefolytatott másodfokú eljárásban előterjesztett írásbeli fellebbezésével. Ebben lényegében azt sérelmezte, hogy sem a nyomozó hatóság, sem az ügyészség, sem pedig a bíróság nem tett eleget az ügy felderítésére vonatkozó kötelezettségének.

Ezzel kapcsolatban utalt arra, hogy a nyomozó hatóság nem valósághűen rögzítette a bizonyítékokat az eljárási cselekmények során, és ezzel kapcsolatosan sérelmezte, hogy az ügyészség nem tett semmit utóbb a panaszok kivizsgálására vonatkozóan. A védelemnek ez az érvelése arra irányult, hogy a tanúk a tárgyalási meghallgatásuk alkalmával utaltak arra, hogy a nyomozás során nem pontosan az került mindig rögzítésre, amit mondtak, és az észrevételeiket a nyomozó hatóság azzal utasította el, hogy a lényegét tekintve a rögzítettek helytállóak.

A védői beadvány szerint mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel az helytelen mérlegelésen alapul.

Ezzel kapcsolatosan elsősorban azt emelte ki, hogy a sértett a vádlottat meglátva az udvaron azonnal arra gondolt, hogy csak tolvaj lehet, ezért támadólag lépett fel a vádlottal szemben, módot sem adva arra, hogy a vádlott a jövetelének pontos célját tisztázza.

A védő utalt a vádlott által tett vallomásra, melyben maga a vádlott is arra hivatkozott, hogy az udvarhoz érkező sértett és társai azonnal kiabáltak durva hangnemet használva velük, anélkül, hogy előadhatták volna, hogy valójában miért is jöttek.

A másodfokú határozat ellen előterjesztett fellebbezésében új elemként hivatkozott a védő arra, hogy a rendőri jelentés (2012. október 15. napján kelt) azt tartalmazta, hogy mindkét gépkocsi megállt akkor, amikor a sértett rájuk szólt, hogy ne menjenek sehova, azonban amikor a BMW-ből a hölgy tag ki akart szállni, akkor a sértett azonnal kapával rávágott a gépjármű motorháztetejére.

Ez azt jelzi, hogy a sértett - anélkül, hogy meg akarta volna tudni az udvaron tartózkodó személyek jövetelének valós célját - azonnal támadólag lépett fel velük szemben, és ennek alapján alappal számolhatott a vádlott arra, hogy a támadás nem csak a sértett, hanem a másik két személy részéről is várható.

Sérelmezte a védő, hogy a szemle jegyzőkönyvben a gépjárműre történő ütés eszközéről még csak említés sem történik.

Hangsúlyozta a védő, hogy amennyiben a vádlottat és a BMW gépkocsi utasait valóban lopási szándék vezérelte volna, akkor a sértett, illetve a tanúk által is elismerten nem került volna sor arra,

hogy a járművekkel megálljanak a közelükben, és arra sem, hogy a jármű ajtajának kinyitásával és az abból való kiszállással kapcsolatba lépjenek a sértettel és a jelen lévő többi személlyel.

Hivatkozott a védő a sértett 2012. október 17. napján történt meghallgatása alkalmával tett azon nyilatkozatára, mely szerint ahhoz, hogy az autót elérje a kapájával, még előre is kellett dőlnie, ami álláspontja szerint egyértelműen támadó és ellenséges szándékról tanúskodik.

A védő érvelése szerint a Dabasi Járásbíróságon a sértett által tett vallomás egyértelműen arra utal, hogy a BMW gépkocsival történő elütést követően futva kellett megindulnia a vádlott által vezetett Ford gépjármű irányába a közöttük lévő csekély távolság miatt, ami igazolja azt a vádlotti állítást, hogy a sértett szinte felhasalt a Ford gépjármű motorháztetejére.

A védő álláspontja szerint az eljáró bíróságok téves következtetésre jutottak, amikor azt állapították meg, hogy a vádlott testi sértés okozására irányuló szándékkal ütötte el a sértettet.

Az írásbeli fellebbezésben a védő tanú¹, illetve tanú² vallomásával kapcsolatos észrevételeit változatlan tartalommal ismételte meg. Új elemként azonban arra hivatkozott, hogy e két tanút a nyomozati szakban három alkalommal is meghallgatta a nyomozó hatóság, amely arra utal, hogy az első meghallgatásuk nem volt minden részletre kiterjedő, azonban ilyen körülmények között módja volt a tanúknak a történetek megbeszélésére, amely a vallomások hitelességét erősen megkérdőjelezi.

A nyomszakértői véleménnyel kapcsolatban jelen beadványában is sérelmezte, hogy a szakértő olyan kérdésekben is állást foglalt, amely a szakértői kompetenciáját meghaladja. Álláspontja szerint a nyomszakértői vélemény stílusa nem tárgyyszerű, tartalma mindenképpen szükségessé tette volna új nyomszakértő kirendelését.

Az igazságügyi mérnök szakértői véleménnyel kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy a szakvélemény a vádlott elmondása szerinti elütést sem tartotta kizárhatónak, amely álláspontja szerint azt igazolja, hogy a szakértői megállapítások csak a valószínűségi kategóriákon mozoghatnak, melyet a szakértő maga is hangsúlyozott.

Szakértő¹ igazságügyi orvosszakértő szakvéleményével kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy a szakvélemény szerint a sérülések keletkezési mechanizmusa kategorikusan nem állapítható meg, így ennek ellentmond a szakvélemény azon megállapítása, hogy súlyosabb sérülés kialakulására is reális lehetőség volt.

A fellebbezés 14. és 15. oldalán a védő az elsőfokú ítélet ténymegállapításaival kapcsolatos korábban már előterjesztett és iratellenességre vonatkozó észrevételeit ismételte meg, mely szerint iratellenes az a megállapítás, hogy a vádlott és az ismeretlen társa a motort, illetve a szivattyút el akarta vinni a telekről, mivel ez a megállapítás a tanúk által előadott feltételezésen alapul, annak azonban valóságtartalma nincs.

Mindezek alapján a védő arra hivatkozott, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket a terhelt terhére értékelni nem lehet, következésképpen mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mert feltételezéseken alapuló következtetésekre épül.

A beadvány végén kiemelte a védő, hogy a vádlott szerepe a család életében kiemelkedő, annál is inkább, mivel élettársa jelenleg várandós, így nem csak az élettársáról, közös gyermekükről és a majdan megszületendő gyermekéről kell gondoskodnia, hanem a velük együtt élő anyósáról, az anyós gyermekéről is.

Végrehajtandó szabadságvesztés és közúti járművezetéstől eltiltás alkalmazása esetén gyakorlatilag a család megélhetése - amely piaci eladásra épül - ellehetetlenülne, ezért a védő azt indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a vádlottat az ellene emelt vádak alól mentse fel.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.678/2016/1. számú átiratában a másodfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, melyet a másodfokú bíróság az iratok alapján kisebb mértékben helyesbített. A helyesbített tényállás azonban az ügyészi tényállás szerint is megalapozott, így irányadó a harmadfokú eljárásban is.

Az ügyészi álláspont szerint a másodfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a bekerített helyre bemenve történt elkövetés megállapítása jelen ügyben nem helytálló, ezért álláspontja szerint törvényesen mentette fel a lopás vétségének kísérlete miatt emelt vád alól a vádlottat.

Hasonlóképpen helytállóan döntött, amikor a szabálysértési értékre elkövetett lopási cselekmény kísérlete miatt az eljárást elévülés okán megszüntette.

Nem tévedett a másodfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlott büntetését enyhítette, azonban az ügyészi álláspont szerint a kiszabott büntetés további enyhítése nem indokolt.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő azzal érvelt, hogy a sértett kapával történő támadásának a ténye jogos védelmi helyzetet teremtett, és olyan mértékű ijedséget és felindultságot okozott a vádlottnál, amely megakadályozta a megfelelő magatartás tanúsításában. A BH 2009. évi 38 eseti döntésben írtak alapján egyértelműen azt kell vizsgálni, hogy a vádlott részéről a sértett elütése akaratlagos volt e vagy sem, erre a kérdésre pedig egyértelműen nemmel lehet válaszolni, így a vádlott felmentése indokolt.

A harmadfokú nyilvános ülésen a vádlott arra hivatkozott, hogy időközben megszületett második gyermeke mellett anyósának a kiskorú gyermekéről is neki kell gondoskodnia, mivel az anyósa elvált és beteg. Hangsúlyozta, hogy a család egyedüli eltartójaként a gépjárművezetői engedélyre feltétlenül szüksége van, mivel ennek hiányában a munkáját ellátni nem tudja. Mindezekre figyelemmel a felmentését kérte.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés nem alapos.

A harmadfokú bíróság a vádlott és a védő felmentésre, illetve enyhítésre irányuló fellebbezésével megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 387. § (2) bekezdése alapján, függetlenül attól, hogy ki fellebbezett abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetve a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

A vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az is megállapítható, hogy a bizonyítási eljárás során nem csak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem tárgyalási szakban új orvosszakértőt rendelt ki, és a nyomozati eljárás során készült, illetve a tárgyalási szakban beszerzett orvosszakértői vélemény megállapításai között fellelhető ellentmondásokat is a két érintett orvosszakértő, valamint a műszaki és a nyomszakértő jelenlétében próbálta tisztázni.

Megállapítható, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ugyancsak kellő alapossággal, és a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást.

A Budapest Környéki Törvényszék helytállóan észlelte, hogy a Dabasi Járásbíróság a tényállásban nem rögzítette, hogy az ingatlan jobb oldalán a kerítés 3 méter hosszú szakaszon hiányzik és kapu sincs felszerelve, vagyis az ingatlan nyitott, oda bárki akadálytalanul bemehet.

Erre vonatkozóan nem csak a nyomozati iratok 47. oldalán található helyszíni szemle jegyzőkönyvből, hanem az ingatlan tulajdonosának, tanú3-nak a nyomozati irat 375. oldalán rögzített vallomásából lehetett megállapításokat levonni.

Ezt a megállapítást a nyomozati iratok között fellelhető, illetve a tárgyalási szakban beszerzett fényképfelvételek is egyértelműen igazolják.

Hasonlóképpen helytállóan pontosította ugyancsak a 3. oldal 4. bekezdés ugyanezen mondatának hátralévő részét a másodfokú bíróság akként, hogy a vádlott és egy társa a szín alól az udvarra a gépkocsi mellé kivitt egy villanymotort.

Ez áll ugyanis összhangban az ítélet 5. oldal utolsó előtti sorában, a 7. oldal 5. bekezdés 5. sorában, a 8. oldal 7. bekezdés 8. sorában, a 9. oldal 5. bekezdés 8-9. sorában írtakkal.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás minden tekintetben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, így azt a harmadfokú eljárásban kizárólag a vádlott személyi körülményei vonatkozásában - a vádlott

nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel - kellett kiegészíteni azzal, hogy jelenleg 3 kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, és 2010. év óta B kategóriára érvényes vezetői engedéllyel rendelkezik.

Az ekként kiegészített tényállás már minden tekintetben hiánytalan, így a Be. 388.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében megállapította a harmadfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett indokolási kötelezettségének és részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, és melyeket milyen okból és miért vetett el.

Ekként az indokolási kötelezettség elmulasztása az elsőfokú bíróság terhére nem róható.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen elemezte a vádlott esetenként önmagával is ellentétben álló vallomásait, a sértett, tanú² és tanú¹, valamint tanú³ nyilatkozatait.

Ez utóbbi négy tanú vallomását megalapozottan fogadta el a vádlott ellentmondásos előadásával szemben a tényállás alapjául, miután a sértett vallomását erősítették meg nemcsak a tanúk, hanem a helyszíni szemle során rögzítettek, továbbá a tudományos alapokon álló objektív nyomszakértői, műszaki szakértői, illetve az orvosszakértői vélemények is, mely utóbbiakról az elsőfokú bíróság az ítélete 12., 13., 14. és 15. oldalán részletesen adott számot.

Logikus érveléssel vetette el az elsőfokú bíróság azt a vádlotti védekezést, amely szerint eltulajdonítási szándék nélkül, kizárólag burgonya vásárlás céljából érkezett ő, illetve társa a helyszínre.

Helytállóan állapította meg azt is, hogy a vádlottnak és társának is volt módja a sértett, illetve a tanúk helyszínre érkezését követően arra, hogy megfelelő magyarázatot adjanak a jelenlétükre, azonban ezt elmulasztották.

Egyértelműen rögzíthető a tanúk vallomása alapján, hogy a vádlott az ismeretlen társával a színből felhozott egy villanymotort - amely nyilvánvalóan nem ülő alkalmatossággként szolgált, annál is inkább, mert az udvaron több láda is hevert, amely erre a célra megfelelt volna -, amelynek elvitelében a sértett és a tanúk megjelenése akadályozta őket meg.

Megjegyzendő, hogy e körben a védelmi fellebbezésben írtak a tanúk, illetve a vádlott vallomásának kiragadott részleteire támaszkodik, amelyet azonban a teljes szöveggörnyezetben előadottak, valamint az elsőfokú ítéletben írt következtetések egyértelműen cáfolnak.

Hasonlóképpen megállapítható a szakvéleményekre tett védői érveléssel kapcsolatosan, hogy az csak egyes megállapításokat ragad ki és értelmez a ténylegestől eltérően, ekként pedig megalapozott érvelésnek nem tekinthető.

Az igazságügyi nyomszakértő által a ... forgalmi rendszámú Ford gépkocsi motorháztetején rögzített elváltozások a szakvélemény szerint egyértelműen úgy keletkeztek, hogy a lassú sebességgel haladó jármű az elejével ütközött az előtte álló személynek, mely személy testével dőlt rá a motorháztetőre. Megalapozottan állapította meg a nyomszakértő azt is, hogy a 180 cm magas vádlott a volán mögött ülve jól láthatta a gépkocsi haladási útját elálló sértettet, aki a gépkocsi baloldalán közepén vagy pedig a jobboldali sárvédő előtt állt.

A nyomszakértői véleménnyel kapcsolatban tett védői észrevételre reagálva hangsúlyozza a harmadfokú bíróság, hogy a nyomszakértő a tárgyalási nyilatkozatában kellő magyarázatot adott arra, hogy miért tett a sebességre, illetve a sértett elszenvedhető sérüléseire vonatkozóan nyilatkozatokat, mivel a tapasztalata az eddigiek során ezen megállapítások megtételét alátámasztotta.

Az nem vitatható, hogy ezekben a kérdésekben a nyomszakértő kompetenciával nem bír, azonban az is egyértelműen megállapítható, hogy a gépjármű haladási és elütési sebességére vonatkozóan az ítélet a mérnökszakértői vélemény megállapításait fogadta el még akkor is, ha ezek a megállapítások a nyomszakértő megállapításaival egyezők voltak.

A mérnökszakértői véleménnyel kapcsolatban ugyancsak a védői érvelésre reagálva kiemeli a harmadfokú bíróság, hogy a műszaki szakértő elfogadhatónak tartotta a vádlottnak az elütés módjára vonatkozóan tett kijelentését abban az esetben, ha a három egybehangzó tanúvallomást figyelmen kívül hagyja.

Ekként pedig nem tévedett az első-, illetve a másodfokú bíróság, amikor a mérnökszakértői véleményből azt az elütési mechanizmust fogadta el, amelyet a sértett, illetve tanú1 és tanú2 tanúk vallomása is alátámasztott.

A harmadfokú bíróság maradéktalanul osztotta az orvosszakértői véleménnyel kapcsolatban az elsőfokú ítélet 14., illetve 15. oldalán kifejtetteket. E szerint megalapozottan járt el az elsőfokú bíróság, amikor szakértől orvosszakértő véleményét tekintette irányadónak a tényállás megállapításakor. Ezt a megállapítást egyébként a mérnökszakértői és a nyomszakértői vélemény is megerősítette.

E szakvélemények, valamint a sértett, tanú1 és tanú2 tanúk vallomása alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlott szándékosan ütötte el a sértettet, aki az elütés következtében 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, azonban a sebesség a gépjárművel történő elütés ténye és a sértett életkora alapján fennállt a reális lehetősége a 8 napon túl gyógyuló súlyosabb sérülések bekövetkezésének is.

Az irányadó tényállásból mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság okszerűen következtetett a testi sértés büntette kísérletének az elkövetésére, és e cselekmény minősítése is törvényes volt.

A védő jogos védelemre történő hivatkozása nem foghat helyt. Nem vitás, hogy a sértett kapával ráütött a vádlott által vezetett jármű előtt haladó BMW-re, de ez csak a gépkocsik megállítása érdekében történt, és nem a BMW-ben ülő személyek, sem pedig a vádlott személye ellen irányult. A vádlottat semmiféle támadás nem érte a sértett illetve a többi jelenlévő részéről, ezzel szemben a nyomszakértői és a mérnökszakértői vélemény alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott jól látta a gépkocsijának nyomvonalában éppen a földről feltápáskodó sértettet, akit módja és lehetősége lett volna kikerülni, ezt azonban elmulasztotta.

Itt jegyzi meg a harmadfokú bíróság, hogy a Budapest Környéki Törvényszék helyesen észlelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta indokát adni annak, hogy az elkövetéskori vagy az elbíráláskori büntető anyagi jogszabályok a kedvezőbbek e a vádlott számára.

A másodfokú bíróság ezt a hiányosságot pótolta és az ítéletének 4., illetve 5. oldalán kifejtettek szerint helyesen járt el, amikor megállapította, hogy a vádlott cselekménye tekintetében az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazása indokolt.

Ennek figyelembe vételével a testi épség elleni cselekmény jogi minősítése mind az első-, mind a másodfokú határozatban törvényes.

A büntetés kiszabása körében helyesen emelte ki a másodfokú bíróság, hogy a bűnösségi kör szűkülését nyilvánvalóan figyelembe kell venni a vádlott javára csakúgy, mint azt a tényt is, hogy immár 3 kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, mivel anyósa a betegségei miatt a kiskorú gyermekének ellátását nem tudja biztosítani.

Ugyancsak helyesen állapította meg, hogy további nyomatékos enyhítő körülmény az elévülési időt meghaladó időmúlás is.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság is egyetértett a középérték alatt kiszabott büntetés tartamával, azonban figyelemmel a feltételes szabadság alatti elkövetés tényére, további enyhítésre lehetőséget nem látott.

A közúti járművezetéstől eltiltás büntetés tartamának mérséklésére ugyancsak nem volt lehetőség, hiszen a vádlott mindössze két éves jogosítvánnyal követte el a cselekményt, ami semmiképpen nem indokolja az eltiltás tartamának mérséklését.

A másodfokú bíróság helytállóan korrigálta a bűnjelekre vonatkozó rendelkezéseket is.

Mindezekre figyelemmel a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2017. január 13.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.. Halász Irén sk. . Borbás Virág Bernadett sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 14.Bf.589/2015/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.280/2016/6. számú végzése folytán 2017. január 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. január 13.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő